

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski (spr.)

SSO Bożena Ziółkowska

(...) P. S. (1)

Protokolant: prot. sąd. M. W.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu M. F.

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2015 roku

sprawy **M. Z.**

oskarżonego z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 18.06.2015 r. sygn. akt II K 293/15

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. N. kwotę 516,60 zł brutto tytułem wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i od obowiązku uiszczenia opłaty za II instancję.

P. S. (1) L. B. Z.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Chodzieży, wyrokiem z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. akt II K 293/15 uznał oskarżonego **M. Z.** za winnego tego, że w dniu 8 stycznia 2015 roku w W. Plac (...) będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży sygn. akt II K 849/11 z art. 191 § 1 k.k. i art. 217 §1 k.k. w związku z art. 11 §2 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 12 marca 2012 roku do 10 listopada 2012 roku w ciągu 5 lat po odbyciu kary popełnił umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany w ten sposób, że groził E. W. popełnieniem przestępstwa pozbawienia życia, która to groźba wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów wymierzył mu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. § 2 ust. 2,3, w związku z § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd I Instancji zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Chodzieży) na rzecz adwokata A. N. kwotę 516,60 zł, tytułem kosztów nieopłaconej nawet w części pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolniono oskarżonego od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierzono mu opłaty.

Z przedmiotowym wyrokiem nie zgodził się **obrońca oskarżonego M. Z.**, zaskarżając go co do kary. obrońca zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego oraz rażącą niewspółmierność kary.

Skarżący wniósł o wymierzenie jego mandatowi kary łagodniejszego rodzaju lub kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego M. Z. nie zasługuje na uwzględnienie

Na wstępie należy zauważyć, że Sąd I instancji w sposób staranny rozważył dowody i okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego, na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a do przypisanego oskarżonemu czynu zastosował prawidłową kwalifikację prawną. Organ orzekający należycie też wykazał winę podsądnego, a swoje stanowisko w sposób szczegółowy i przekonujący umotywował w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Uzasadnienie to odpowiada wymogom z art. 424 k.p.k. i jako takie umożliwia pełną kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku .

Obrońca błędnie nazwał jeden z zarzutów mianem obrazy prawa materialnego. Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że przepis art. 53 § 1 k.k. nie ma charakteru normy stanowczej (zawierającej nakaz lub zakaz określonego postąpienia), zatem jego obraza - w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k. - nie wchodzi w grę. Wspomniany przepis określa natomiast objęte sferą swobodnego sędziowskiego uznania ogólne dyrektywy wymiaru kary, dlatego podważanie przyjętej na ich podstawie oceny sądu jest możliwe tylko w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary (zob. np. postanowienia SN: z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755; z dnia 3 października 2011 r., V KK 96/11, LEX nr 1044083).

Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do merytorycznej ingerencji w orzeczenie poprzez złagodzenie orzeczonej represji prawnokarnej. Żadną miarą nie można akceptować sposobu rozumowania obrońcy zarzucającemu, że Sąd Rejonowy wymierzył podsądnemu rażąco surową sankcję karną. Twierdzenie o rażącej surowości kary, jest zasadne wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (vide :wyrok SN z 11.4.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, Nr 7-8, poz. 60).

W ocenie Sądu Okręgowego, sankcja 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności stanowi surową ale też sprawiedliwą odpłatę za wyrządzone przez oskarżonego zło. Sąd Rejonowy kształtując je, utrzymał się w granicach sądowego wymiaru kary, poprawnie szacując stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanego występku. Uzasadnienie wymiaru tej kary nie budzi zastrzeżeń. Wymaga zaakcentowania, że w niniejszej sprawie dominowały okoliczności obciążające, które przesądziły o rodzaju i stopniu dolegliwości kontestowanej kary. Mając na uwadze niekorzystny dla oskarżonego bilans okoliczności łagodzących i obciążających, szczególny nacisk należało położyć na dyrektywę prewencji indywidualnej w jej aspekcie represyjnym, czemu Sąd Rejonowy dał wyraz orzekając karę bezwzględną pozbawienia wolności.

Organ orzekający prawidłowo oszacował karygodność przestępstwa przypisanemu podsądnemu jako znaczną. Czyn zabroniony, którego dopuścił się oskarżony jest społecznie szkodliwy w stopniu znacznym. Oskarżony w sposób brutalny i bezwzględny zastraszył pokrzywdzoną słabszą od niego psychicznie i fizycznie. Co istotne, jego zachowanie zostało podjęte przez oskarżonego w miejscu publicznym, na oczach klientów sklepu. Oskarżony nie miał żadnego powodu, aby w taki sposób zachowywać się w ten sposób wobec pokrzywdzonej. Z okoliczności sprawy wynika, że zareagował agresywnie w odpowiedzi na prawnie i moralnie uzasadnioną jej odmowę sprzedaży mu alkoholu z racji jego nietrzeźwości.

W realiach przedmiotowej sprawy, z uwagi na uprzednią karalność oskarżonego i przykre doświadczenia pokrzywdzonej, wobec której oskarżony w przeszłości przejawiał już agresję fizyczną, trudno dziwić się, że zachowanie oskarżonego spowodowało, u E. W. strach i obawę o swoje życie i zdrowie.

Stopień zawinienia oskarżonego jawi się wręcz jako najwyższy. Oskarżony jest osobą, która z popełnienia przestępstw uczyniła sobie sposób na życie. Podsądny po raz kolejny podjął decyzję o tym, żeby dopuścić się dotkliwego przestępczego zamachu na dobra prawne innych osób. O tym, że oskarżony zdaje sobie sprawę ze znaczenia swojego postępowania, świadczą ewidentnie słowa wypowiedziane w inkryminowanym okresie wobec pokrzywdzonej, w których oznajmił, że „pójdzie za nią siedzieć” (k.69).

Obrońca jest w błędzie wskazując, że oskarżony nie zdaje sobie sprawy z konsekwencji swojego przestępczego zachowania, czego ma dowodzić jego dotychczasowa, wielokrotna karalność. W ocenie Sądu odwoławczego okoliczność ta dowodzi, że oskarżony jest osobą, która nie wyciąga jakichkolwiek konstruktywnych wniosków z pobytów w zakładach karnych. Jest zatem człowiekiem zdemoralizowanym. Wobec tego rodzaju sprawców, należy oddziaływać poprzez stosowanie najsurowszych rodzajowo sankcji karnych. Co istotne, oskarżony nie zawahał się popełnić ponownie przestępstwa, mimo że uprzednio odbywał kary pozbawienia wolności. Podsądny dał świadectwo temu, że nie wyciągnął niestety konstruktywnych wniosków ze swojego dotychczasowego życia.

Również względy prewencji generalnej przemawiają za surowym sankcjonowaniem tego rodzaju zachowań. Przestępstwo, jakiego się dopuścił się ma charakter typowo bandycki. Oskarżony działał w „biały dzień” , za nie mając obecność innych osób. Tego rodzaju zachowania utwierdzają w społeczeństwie przekonanie o braku swojego bezpieczeństwa i to również w miejscach publicznych. Orzeczona kara musi zatem stanowić przestrożę dla potencjalnych sprawców, którzy mają zamiar podjąć podobne zachowania, natomiast dla społeczeństwa stanowić jasny sygnał o braku wyrozumiałości dla tego rodzaju postępowania.

Pozbawione znaczenia dla sytuacji oskarżonego są wywody obrońcy o zmianie aktualnej polityki karnej wobec sprawców przestępstw, polegającej na preferowaniu kar nieizolacyjnych. Wejście w życie nowych regulacji, nie zmieniło sytuacji prawnej oskarżonego. Jest on osobą zdemoralizowaną, wielokrotnie karaną sądownie i wbrew temu co wywodzi skarżący kodeks karny w brzmieniu po 1.07.2015r, który zresztą zgodnie z art. 4§ 1 kk ma zastosowanie w niniejszej sprawie, nie dopuszcza do poślizgnięcia Sądu wobec tego rodzaju sprawców.

Tak jak już podkreślono, Sąd Rejonowy wymierzył karę bezwzględną pozbawienia wolności w granicach sądowej swobody wymiaru kary. Zarówno wysoki stopień karygodności czynu, jak i zawinienia oskarżonego, a także względy prewencji generalnej przemawiały za surowym sankcjonowaniem jego zachowania odtworzonego w toku przewodu sądowego.

Na podstawie art. § 2 ust. 2,3, w związku z § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd I Instancji, Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. N. kwotę 516,60 zł, tytułem kosztów nieopłaconej nawet w części pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sąd Okręgowy z uwagi na trudną sytuację oskarżonego, pozbawionego obecnie wolności, na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. , art. 636 k.p.k., zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i od obowiązku uiszczenia opłaty za II instancję.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

- I. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,
- II. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. N. kwotę 516,60 zł brutto tytułem wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i od obowiązku uiszczenia opłaty za II instancję.

(...) P. S. (2) SSO Leszek Matuszewski SSO Bożena Ziółkowska